

In het vorig nummer van « West-Vlaanderen werkt » (1959, nr. 3, p. 79) werd onder dezelfde hoofding aangekondigd dat de drie fiskale wetten van 15 juli 1959 zouden behandeld worden. De wet van 15 juli, tot tijdelijke wijziging van het aanslagregime der meerwaarden, met het oog op de bevordering van de beleggingen, werd in het vorig nummer nader onderzocht.

In dit artikel wordt de tweede wet behandeld.

2

P. DELAFONTAINE
Advokaat

FISKALE WETTEN

strekkende tot het BEGUNSTIGEN van de EKONOMISCHE AKTIVITEIT

II. - WET VAN 15 JULI 1959 TOT INVOERING VAN TIJDELIJKE FISKALE ONTHEFFINGEN, MET HET OOG OP HET BEGUNSTI- GEN VAN AANVULLENDE BE- LEGGINGEN

HET DOEL VAN DE WETGEVER

Deze wet maakt deel uit van een geheel van wettelijke maatregelen, die gericht zijn op het hernemen van de economische bedrijvigheid.

Eerst waren deze bepalingen ondergebracht in de wetsontwerpen nrs. 162 en 163 (algemene en regionale investeringswetten), zodat de beleggingen moesten voldoen aan bepaalde eisen, gesteld door de meer regionaal gerichte economische politiek. Hiervoor werd echter geen meerderheid gevonden in de Kommissie van Financiën.

Men mag er zich dus wel aan verwachten dat, zoals dit het geval was met de wet

Liebaert van 1 juli 1954, « de rijken nog rijker, en de armen nog armer zullen worden. »

Het bijzondere van deze wet is dat de regering de **aanvullende** beleggingen wilde begunstigen, niet de **vervangende**. Dit begrip wordt in de wet op een technische wijze uitgewerkt.

WIE KAN VAN DEZE WETTELIJKE VOORDELEN GENIETEN ?

Alle natuurlijke en rechtspersonen die een **nijverheids-** of **ambachtsbedrijf** uitmaken.

Deze omschrijving houdt een belangrijke beperking in, die trouwens ook reeds in de wet van 1 juli 1954 was weerhouden.

Vallen dus buiten het toepassingsgebied van de wet : de landbouwbedrijven, de handelsuitbatingen en ondernemingen die diensten verstrekken. Van deze drie takken van bedrijvigheid kunnen we enkele voorbeelden geven, ons steunend op de uitleggende circulaire van de wet van 1 juli 1954.

Als vallende onder de omschrijving van het landbouwbedrijf werden o.m. uitgesloten de boomkwekers, tuinbouwers, fokkers, enz.

De handelsbedrijven zijn in hoofdzaak deze die zorgen voor de distributie van de geproduceerde waren.

Onder de bedrijven die diensten verstrekken, kunnen gerekend worden de vervoerondernemingen, hotels, restaurants, wasserijen, verwerijen, kapperssalons, enz...

Wanneer het gaat om gemengde bedrijven, dan kan slechts in aanmerking komen, het deel van het bedrijf dat werkelijk het karakter heeft van een nijverheidsinstelling of ambacht.

Met een industrieel bedrijf wordt bedoeld de activiteit die gebruik maakt van machine-rie en arbeid.

Een ambachtsman blijft als vakman de voor- naamste en laat zich eerder helpen door enkele medewerkers.

Deze omschrijving blijft weliswaar vaag, maar geeft toch enkele aanduidingen. We kunnen hier niet in detail deze kwestie onderzoeken.

WAARIN BESTAAT HET VOORDEEL VAN DE WET ?

- 1) De wet kent een vrijstelling toe op de gerealiseerde winsten van **30 %**, berekend op de aanvullende investeringen.

De ekonomie van deze wet is voldoende gekend, omdat hij spijs grote verschillen, toch in voorname trekken overeenkomt met deze van de wet van 1 april 1954.

Wanneer men dus 100.000 F supplementaire investeringen doet, zal men een vrijstelling krijgen van **30 %**, d.i. **30.000 F**. Dit betekent dat de **belastbare basis** met dit bedrag zal verminderd worden, niet de **belasting**. Een vrijstelling van belasting is natuurlijk belangrijker dan een vrijstelling van belastbare basis. Op de belastbare basis hoeft immers de belasting berekend te worden.

- 2) Deze vrijstelling moet echter **over drie jaren** verdeeld worden, en wel bepaald **10 %** over het jaar gedurende hetwelk de belegging gedaan werd, en **10 %** over elk der twee volgende jaren.

Wanneer in 1960 een aanvullende belegging werd gedaan, zal voor dit jaar (dit is **dienstjaar 1961**), een vrijstelling van **10 %**

verleend worden en **10 %** voor 1961 en 1962 (dienstjaren 1962 en 1963).

- 3) Wanneer één van deze drie jaren met een saldo-verlies sluit, voorziet de wet de mogelijkheid dat deze « aftrek » op de winsten der vijf volgende jaren overgedragen wordt.

Indien de wet deze mogelijkheid niet had voorzien, dan kon het gebeuren dat dit voordeel voor bepaalde jaren wegviel, wegens gebrek aan winst, waarop de vrijstelling kon toegepast worden.

Deze regeling houdt in, dat men deze aftrek doet op het eerstvolgende der vijf jaren dat een winst oplevert. Men mag dus het jaar van aftrek niet kiezen.

Enkele voorbeelden, ontleend aan de uit- leggende circulaire van de wet van 1 juli 1954, zullen dit duidelijker maken.

Een industrieel doet in 1960 een aanvullende belegging van 1.000.000 F. Hij zal genieten van een vrijstelling van 300.000 F, welke zal verdeeld worden over 1960, 1961 en 1962, elk 100.000 F. In 1960 heeft hij slechts een winst van 40.000 F, in 1961 een winst van 500.000 F. In 1960 zal hij 40.000 F aftrekken, in 1961 de som van 160.000 F, d.i. de resterende 60.000 F + 100.000 F.

Voorbeeld, bovenaan volgende bladzijde afgedrukt, omvat een meer ingewikkeld geval.

- 4) De vrijstelling geldt enkel de Bedrijfsbelasting en niet de Aanvullende Personele Belasting of de belastingen gevestigd op de uitgekeerde winsten (Mobilienbelasting en Krisisbelasting).

ENKELE BEPALINGEN OMTRENT DE « BELASTING »

Opdat men van genoemd voordeel zou kunnen profiteren, moet men bepaalde beleggingen doen binnen een bepaald tijdbestek, en in bepaalde voorwaarden.

- 1) Het moeten beleggingen zijn in **bedrijfs- immobiliën of -uitrusting**.

Dit is een belangrijke verbetering in vergelijking met de wet van 1 juli 1954. Toen werd de investering in **productieve** elementen geëist. Dit gaf aanleiding tot een reeks discussies en haarklieverijen nopens de vraag wanneer een investering wel productief was.

	Vrijstelling	Resultaat vóór de aftrek van de 10 %	Afgetrokken vrijstelling	Belastbare winst na aftrek
1960	100.000	verlies : 50.000	0	0
1961	100.000	verlies : 10.000	0	0
1962	100.000	verlies : 30.000	0	0
1963		winst : 60.000	60.000	0
1964		winst : 30.000	30.000	0
1965		verlies : 700.000	0 (1)	0
1966		winst : 100.000	100.000	0
1967		winst : 300.000	100.000	200.000

- (1) Van de vrijstelling voor 1960 ten belope van 100.000 F kan hij er 10.000 F niet rekupereren. Inderdaad, in 1960 is er geen winst. Hij heeft dus tijd vanaf 1961 tot en met 1965 om deze 100.000 F af te trekken. Gedurende al die jaren is er echter slechts 90.000 F winst. De aftrekken voor de volgende jaren kan hij nog niet aftrekken.

Investerings in onroerende goederen, waren ingevolge dit criterium over het algemeen uitgesloten. Nu is er hiervoor geen beletsel meer.

- 2) De investeringen moeten gedaan zijn binnen de inkomstenjaren 1959 en 1960, of wanneer het gaat om een belastingplichtige, die anders dan per kalenderjaar boekhoudt, binnen de jaren die afsluiten in 1960 en 1961.
- 3) Deze investering moet gedaan worden in België. Het is van geen belang als de machine in het buitenland wordt gekocht.
- 4) De **minimum** aanvullende belegging moet 50.000 F bedragen.
- 5) De belastingplichtige moet een regelmatige boekhouding voeren.

Deze laatste voorwaarde is steeds aanleiding tot discussie nopens de vraag wat nu eigenlijk een regelmatige boekhouding inhoudt.

De rechtbank wijst erop dat het eindresultaat tegenover de fiskus, het juiste moet zijn, en moet voortvloeien uit de aantekening van alle verrichtingen. Het globaal en totaal aspect der betrouwbaarheid der boekhouding wordt zodoende onderlijnd.

In de loop der voorbereidende werken van de wet werd verwezen naar de voorbereidende werken van de wet strekkende tot taxatie der meerwaarden.

Aldaar werd gezegd dat er voldoende aantekeningen moesten zijn in verband met de elementen waarover het gaat. Het zou dus volstaan dat er voldoende papieren bestaan omtrent de aankoop of vervaardiging der

belegde elementen, hun afschrijving, enz. Dit laatste is echter niet heel duidelijk.

Uit bovenstaande vloeien twee belangrijke vragen voort, met name, **wanneer** wordt een investering als gedaan beschouwd, en **hoe** wordt het bedrag der aanvullende belegging berekend?

WANNEER WORDT EEN BELEGGING ALS GEDAAN BESCHOUWD?

Volgens de wet van 1 juli 1954, moest het geïnvesteerd element bedrijfsklaar door het bedrijf ontvangen zijn. Op die datum was de belegging gebeurd.

Nu blijkt uit de voorbereidende werken van onderhavige wet een andere opvatting.

Het tijdstip, het ogenblik der belegging, wordt vastgesteld door de **betaling**, blijkend uit de regelmatige boekhouding.

Het afsluiten van een kontrakt van aankoop of aanneming is dus onvoldoende in dit geval. Men zal de **betalingen** dienen na te gaan. Zo deze betalingen gedaan zijn in 1959 of 1960, zonder dat de machine bedrijfsklaar is ontvangen, of zonder dat ze volledig afbetaald is, dan zal dit betaald bedrag in aanmerking komen.

Zo kan het gebeuren dat een bestelling werd gedaan in 1958 of vroeger, maar de betaling in 1959 geschiedde. Deze betaling komt in aanmerking.

Wanneer de belastingplichtige zelf de machine vervaardigt, kunnen zich wel enkele moeilijkheden voordoen. Men hoeft zich echter te richten naar de boekhouding waar de uitgaven in dit verband geregistreerd zijn. De lonen, uitgaven voor grondstoffen,

en alle kosten die verband houden met **deze kostprijs**, zullen in aanmerking komen.

HOE WORDT DE AANVULLENDE BELEGGING BEREKEND?

Dit is het kernstuk van de wet.

De wetgever wil slechts vrijstelling verlenen voor de aanvullende of beter supplementaire investeringen. De vervanging van materiaal wordt uitgesloten.

Het gaat hier nu om een kwestie van **rekening**.

Betwisting of een investering strekt tot vervanging of niet is uitgesloten. Er wordt gerekend. De waarde van de aanvullende belegging is gelijk aan het verschil tussen enerzijds de afschrijfbaar waarde van de in de loop van het beschouwd belastbaar tijdperk verkregen of tot stand gebrachte bedrijfsimmobiliën en -uitrusting, — d.i. de gedane belegging — en anderzijds de opbrengst voortvloeiende van de verwezenlijking tijdens gezegd tijdperk, van bedrijfsimmobiliën en -uitrusting, zomede van de in de onderneming belegde participaties en waarden in portefeuille, vermeerderd met het bedrag van de voor hetzelfde tijdperk op fiscaal gebied aanneembare afschrijvingen voor het geheel van de bedrijfsimmobiliën en -uitrusting die op het einde van het vorig belastbaar tijdperk in de onderneming waren belegd. Zo formuleert het de wet.

We hebben dus te maken met een aftrekking.

Het eerste bedrag wordt samengesteld door de eigenlijk gedane belegging.

In dit verband mag erop gewezen worden dat de investering niet enkel bestaat uit de eigenlijke aankoopprijs, maar ook uit alle uitgaven die nodig zijn om de machine bedrijfsklaar te maken, o.m. vervoer, kosten van installatie, enz. Deze laatste uitgaven worden niet als bedrijfsonkosten in eens af te trekken, aangenomen. Zo men een onroerend goed koopt, zal niet alleen de aankoopprijs in aanmerking komen, maar ook de notariskosten en de registratie.

Van dit bedrag wordt een ander afgetrokken.

Dit wordt uit twee elementen samengesteld.

Vooreerst het totaal bedrag der aanneembare afschrijvingen van het totaal der in het bedrijf belegde activa per einde van het jaar, voorafgaand aan dit van de be-

legging. Zo de belegging gedaan werd in 1959, zal men gaan zien wat er geïnvesteerd was op 31-12-1958. Men zal de afschrijvingen voor één jaar daarop berekenen, en dit als samenstellend element beschouwen van het af te trekken bedrag.

Een voorbeeld zal dit verduidelijken. In het wetsontwerp werd het volgende genomen.

Een onderneming houdt haar boekhouding per kalenderjaar. In de loop van 1959 wordt voor 4.000.000 F geïnvesteerd in uitrusting en 6.000.000 F in onroerende bedrijfsgoederen. In haar eindbalans per 31 december 1959 wordt als bedrag aan afschrijvingen ingeschreven : 7.000.000 F waaronder begrepen is 580.000 F afschrijvingen op de nieuwe aanwervingen. Inderdaad $4.000.000 \text{ F} \times 10 \% = 400.000 \text{ F} + (6.000.000 \times 3 \% = 180.000) = 580.000 \text{ F}$. Terloops mag opgemerkt worden dat de administratie een afschrijving voor een heel jaar aanvaardt, wanneer de belegging **binnen** het jaar geschiedde.

Hoe zal nu het af te trekken bestanddeel berekend worden?

$$7.000.000 \text{ F} - 580.000 \text{ F} = 6.420.000 \text{ F}.$$

Inderdaad het bedrag der afschrijvingen over één jaar op al de elementen geïnvesteerd per 31-12-1958, bedraagt slechts **6.420.000 F**. De 580.000 F zijn afkomstig van de beleggingen gedaan in 1959.

In de veronderstelling dat nu geen bedrijfsimmobiliën of -uitrusting, noch participaties of aandelen in portefeuille werden gerealiseerd, zou de aanvullende belegging als volgt berekend worden :

10.000.000	gedane belegging
— 6.420.000	afschrijvingen over een jaar per 31-12-1958
<hr/>	
3.580.000	dit is de aanvullende belegging.

Hierop wordt 30 % vrijgesteld : $3.580.000 \times 30 \% = 1.074.000 \text{ F}$. Voor 1959 wordt 358.000 F vrijgesteld, voor 1960 en 1961 elk 358.000 F.

De verrechtvaardiging van deze aftrek is te vinden in de beschouwing dat de investering **die de depreciatie van het bedrijf** (6.420.000 F) « **vervangt** », niet kan in aanmerking komen voor een supplementaire belegging.

Er is echter nog een tweede samenstellend element dat in aanmerking komt om het af te trekken bedrag te bepalen. De opbrengst

van de verwezenlijking, tijdens het jaar van belegging, van bedrijfsimmobiliën en -uitrusting, alsook van in de onderneming belegde participaties en waarden in portefeuille.

Zo we verder gaan met het boven genomen voorbeeld, dan wordt bij hypothese aanvaard, dat een bedrijfsgebouw verkocht werd voor 1.000.000 F, machinerie voor 500.000 F en aandelen in portefeuille voor 580.000 F. Samen: 2.080.000 F.

De boven genomen aanvullende belegging van 3.580.000 F dient dan nog verminderd met 2.080.000 F zodat er slechts 1.500.000 F overschiet. De vrijstelling zal slechts $1.500.000 \text{ F} \times 30\%$ bedragen = 500.000 F. Dit bedrag dient over drie jaar verdeeld.

Deze aftrek wordt verrechtvaardigd door de beschouwing dat beleggingen die gedaan worden met gelden welke voortkomen van het verwezenlijken van bedrijfsimmobiliën en -uitrusting, van participaties en portefeuillewaarden, geen aanvullende beleggingen zijn, maar slechts de te gelde gemaakte vervangen.

Er dient opgemerkt dat in het wetsontwerp zelf, als konstituërend bestanddeel van het af te trekken bedrag, slechts de opbrengst van de realisatie van bedrijfsimmobiliën en -uitrusting voorzien was. Er was geen sprake van participaties en aandelen in portefeuille.

Sommige « vroede vaders » hadden echter terecht door, dat sommige belastingplichtigen in het bezit van portefeuillewaarden in hun bedrijf belegd, klaar zouden staan om een fiscaal huzarenstukje uit te halen. Deze belastingplichtigen zouden inderdaad hun portefeuille of een deel ervan kunnen verkopen onder gehele of gedeeltelijke vrijstelling, door de wet op de detaxatie der meerwaarden, in vorig nummer besproken. Met deze opbrengst zouden ze dan bedrijfsimmobiliën of -uitrusting hebben kunnen aankopen, hetgeen weer een vrijstelling van 30% meebracht, zoals boven uiteengezet.

Door inlassing in de tekst van « zomede van in de onderneming belegde participaties en waarden in portefeuille » werd dit onmogelijk gemaakt. Inderdaad deze opbrengst van portefeuillewaarden wordt afgetrokken van de gedane beleggingen.

Het is meteen duidelijk dat de belastingplichtige de voordelen van de wet op de detaxatie der meerwaarden en deze strek-

kende tot het begunstigen van aanvullende investeringen niet kan kumulieren. Immers, alle realisatie van bedrijfsimmobiliën en -uitrusting wordt afgetrokken van het geïnvesteerd bedrag.

Er kan zich nog een vraag stellen in verband met realiseren van bedrijfsimmobiliën en -uitrusting.

Zoals boven gezegd dient afgetrokken, « het bedrag van de voor hetzelfde tijdperk op fiscaal gebied aanneembare afschrijvingen ». « Hetzelfde tijdperk » is het tijdperk binnen hetwelk de beleggingen gedaan werden. Wanneer nu in hetzelfde tijdperk, bedrijfsimmobiliën verkocht werden, dient dan het bedrag der afschrijvingen niet verminderd met de jaarlijkse afschrijving op deze verkochte elementen? Het antwoord is negatief, gezien de wet bepaalt dat dit bedrag aan afschrijvingen dient berekend op de investeringen per 31-12-1958.

Er dient ten slotte opgemerkt dat de wet niet bepaalt met welke fondsen deze investering dient te geschieden.

Deze investeringen kunnen dus geschieden met de winsten van het jaar zelf, of van voorgaande jaren, reserves of met gelden die ontleend werden aan derden, of door inbreng in kapitaal (kapitaalsverhoging). Er is in dit opzicht geen beperking voorzien.

Meteen valt in het oog, het bijzonder voordeel welke men kan genieten, bij het stichten van een vennootschap gedurende de genoemde jaren 1959 en 1960. Er is inderdaad geen bedrag af te trekken op fiscaal gebied, en berekend op de investeringen per 31-12-1958 daar er toen nog geen bedrijf bestond. Zo men echter in 1959 de vennootschap heeft opgericht en in 1960 opnieuw heeft geïnvesteerd, dan dient men rekening te houden natuurlijk met de investeringen per 31-12-1959. Men kan dus op alle investeringen van bedrijfsimmobiliën en -uitrusting een vrijstelling van 30% bekomen.

Men kan hieruit dan ook besluiten dat het eenvoudig « omvormen van een eenmanszaak in een vennootschap » dezelfde belangrijke voordelen kan meebrengen. De vennootschap is immers een nieuwe rechtspersoon en er zijn dus geen af te trekken afschrijvingen. Dit laatste zal echter tot moeilijkheden leiden met de administratie.

UITSLUITING VAN DE INBRENG-
STEN GEDAAN BIJ OPSLORPING,
FUSIE EN INBRENG INGEVOLGE
DE WET VAN 15 JULI 1959

De wet van 15 juli 1959 welke we in het volgend nummer bespreken, voorziet bepaalde voordelen bij opslorping en fusie van vennootschappen, en de inbreng van bedrijfstukken, gedaan krachtens deze wet.

In hoofde van de opslorpende vennootschap, de met de fusie ontstane vennootschap of de vennootschap waarin de bedrijfstuk werd ingebracht, gaat het om investeringen. Indien deze investeringen gedaan werden in 1959 of 1960 zou de vrijstelling van 30 % principieel toe te staan zijn.

Dit wordt evenwel uitgesloten door art. 1, § 2, laatste alinea, van de wet.

Om de waarde van de aanvullende belegging te bepalen, wordt hiermede geen rekening gehouden. In dit verband wordt deze investering niet beschouwd als een gedane belegging.

Anderzijds zal hiermede ook geen rekening gehouden worden om « het af te trekken bedrag » zoals boven omschreven, te bepalen. Zoals boven aangetoond maakt de waarde van de aanvullende belegging het verschil uit tussen twee sommen. De af te trekken som wordt samengesteld door de afschrijving van één jaar, berekend op het bedrag van de totale investeringen per einde december van het voorgaande jaar en de realisatieprijzen van bepaalde actiënelementen boven genoemd.

De investeringen bij opslorping, fusie of inbrengst van bedrijfstuk blijven in dit verband volledig buiten beschouwing.

IN WELKE VOLGORDE DIENEN DE
AFTREKKINGEN TE GESCHIEDEN ?

Art. 1, § 3, stelt de volgende volgorde vast :

- 1) de vrijstelling voor de helft van de winsten welke gereserveerd werden en binnen de 12 maanden na het afsluiten van het boekjaar, wezenlijk werden aangewend tot de aanbouw, binnenslands van arbeiderswoningen of andere inrichtingen ten behoeve van het personeel van het bedrijf. Hiermee wordt gelijkgesteld de reserves aangewend tot lening en dienend tot het bouwen van eigen woning (art. 27, § 2, 5°, S.W.I.B.) ;
- 2) de saldooverliezen (art. 32, § 1, S.W.I.B.) welke aftrekbaar zijn gedurende vijf jaar ;
- 3) de aftrek « inkomen van inkomen » ingevolge art. 52, S.W.I.B. ;
- 4) de vrijstellingen voorzien bij de wet van 1 juli 1954 ;
- 5) de vrijstelling voorzien bij onderhavige wet.

Het is inderdaad van belang deze volgorde vast te stellen, gezien de termijnen binnen dewelke de aftrek dient te geschieden niet voor alle dezelfde is.

— — — — —
NOTA VAN DE REDAKTIE : In het vorig artikel over de wet van 15 juli 1959 tot tijdelijke wijziging van het aanslagregime der meerwaarden met het oog op de bevordering van de beleggingen werd op blz. 82 onder 3 b, melding gemaakt van « in de door de Koning bepaalde gewesten met structurele werkloosheid ». Het K.B. van 3.2.60 (B. St. 13.2.60) bepaalt deze gewesten. Voor West-Vlaanderen werden volgende bestuurlijke arrondissementen opgenomen : Diksmuide, Veurne, Tielt, Oostende, Ieper, Brugge en Roeselare.

Wereldkampioenen

BIEREN

AIGLE - BELGICA

BAB Lager Bier

PILS Aigle-Superieur

Beslissing van de Jury

Wereldwedstrijd voor Bieren 1958

4 eeuwen kwaliteit

Brugge Tel. 367.11

5 lijnen